

prvého soudu a návrhu na odklad exekuce nevyhověl. **D ů v o d y :** Přes záporné vyjádření vymáhající věřitelky povolil exekuční soud na návrh dlužníkův odklad exekuce proto, že příspěvky sociálního pojištění, jež vymáhající strana proti dlužníku vymáhá, nejsou pojistnými premiemi ve smyslu § 2 zák. čís. 34/34 sb. z. a n. Po názoru rekursního soudu rozhoduje právní povaha oněch platů a nikoliv název, neboť zákon nerozlišuje, jde-li o pojistné premie dlužné soukromým pojišťovnám nebo pojišťovnám veřejným. Za pojišťovací příspěvky, které platí z polovice zaměstnavatel a z polovice zaměstnanec, bere na sebe nemocenská pojišťovna risiko nemoci (mateřství a pohřbu) pojištěncova, nemoci jeho příslušníků rodiny a jejich pohřbu, a jde tedy o pojišťovací smlouvu ex lege, kde pojistník přenáší na nositele pojištění nebezpečí a za to platí příspěvky spolu s pojištěncem. Takovéto příspěvky k sociálnímu pojištění sluší zahrnouti pod pojem »pojistné premie«, a bylo by neetické, aby na příklad premie za pojištění dobytčete považována byla za nutnější a naléhavější, než pojistné za pojištění zdraví člověka. Vždyť i ze zákona jde najevo, že ustanovením § 2 zák. čís. 34/34 sb. z. a n. měly býti chráněny nejenom pojišťovny soukromé, nýbrž i také pojišťovny veřejné, aby mohly plniti povinnosti zákonem jim uložené.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu povinného obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Pojistnými premiemi podle § 2 (1) b) zákona z 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n., který jako výjimečný předpis nutno vykládati přísně, rozumí se podle jeho znění jen dávky vybírané a placené na základě soukromé pojišťovací smlouvy, nikoliv však pojistné, ukládané a placené podle zákonů sociálních. V souzeném případě vymáháno pojistné, vyměřené podle § 175 zákona o sociálním pojištění čís. 221/24 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 184/28 sb. z. a n., jež vzhledem k tomu, co předesláno, nelze považovati za pojistné premie ve smyslu § 2 (1) b) zákona čís. 34/34 sb. z. a n., takže platí o pohledávce tohoto pojistného ustanovení zákona posléze uvedeného o odkladu exekuce a nedopadá výjimka § 2 (1) b) uved. zákona.

Čís. 14184

Provozovatel koncesované autobusové periodické dopravy osob je povinný náhradou škody, která vznikla jiným dopravcům-koncesionářům tím, že svémocně změnil svůj úředně schválený jízdní řád.

K určení právního základu sporného nároku na náhradu škody mezi tímto rozsudkem jest třeba zjistiti netoliko protiprávní čin žalovaného jako důvod nároku, ale též nevznikla-li z něho škoda.

(Rozh. z 19. února 1935, Rv III 211/33; důvody viz Úr. sb. 1976.)

Čís. 14185.

Ustanovením § 2 zák. čís. 330/21 Sb. z. a n. došla zákonného uznání instituce důvěrnických výborů v oboru státní správy železniční, jež byly

ustanoveny před tímto zákonem výnosem ministerstva železnic č. 1060/1920 Pres. Uvedeným zákonem nabytý výnos povahy předpisu všeobecně závazného v služebních poměrech železničních zaměstnanců.

Výpověď, daná železničnímu zaměstnanci bez zachování postupu, předepsaného v § 3 č. 5 a § 17 cit. výnosu, je bezúčinnou.

(Rozh. ze dne 20. února 1935, Rv III 319/34; důvody viz Úr. sb. 1979.)

Čís. 14186.

Roznášení mléka nelze považovati za výkon povolání v bytě ve smyslu zákona o ochr. náj. č. 62/34 Sb. z. a n. (§ 26 č. 12).

Při výkonu povolání má zákon na mysli jen výkon povolání nájemníkem, nikoli členem jeho rodiny nebo jiným spolubydlícím.

(Rozh. ze dne 21. února 1935, Rv I 114/35.)

První soud uznal k námitkám žalované mimosoudní výpověď, danou jí žalobcem, za účinnou. Odvolací soud k odvolání žalované změnil rozsudek prvního soudu a prohlásil výpověď za zrušenou.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobce a obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

První soud zjistil, že roznášení mléka nevykonává nájemnice, nýbrž její dcera Štěpánka S., a to ne pro sebe, nýbrž pro M. Sch. Podle dalšího zjištění záleží toto zaměstnání dcery žalované v tom, že denně z velkých konví přineseného mléka plní malé konve a je roznáší, a že částečně prodává i mléko zákazníkům, kteří si je z bytu odnášejí. Jest tedy řešiti otázku, zda tu jde vůbec o výkon povolání v bytě, a v případě kladném, zda záleží na tom, že toto povolání nevykonává nájemnice, nýbrž její dcera. Povolání předpokládá zpravidla určité vzdělání a kvalifikaci, při nejmenším pronikavý pracovní výkon, spojený s výdělečnou činností (srov. rozh. č. 13.048 sb. n. s.). Zaměstnání dcery žalované nelze uznati za »výkon nějakého povolání v bytě«; roznášení mléka se děje mimo byt a byt sám slouží nejvýše jen ku přelévání mléka a uschování konví. Ale i kdyby bylo lze uznati činnost dcery žalované za výkon povolání v bytě, má zákon na mysli výkon samotným nájemníkem, nikoli některým členem jeho rodiny nebo jiným spolubydlícím. Vždyť se poměry nájemní vůbec a ochrana nájemníka zvláště posuzují jen podle poměrů nájemníkových, a ne podle poměrů jiných spolubydlících. Nenáleží tedy vypovězený byt žalované pod ustanovení § 26 (1) č. 12 zákona o ochr. náj. č. 62/34 sb. z. a n., nýbrž pod ustanovení § 26 (1) č. 11, podle něhož se zákon nevztahuje s účinností od 1. ledna 1935 na byty skládající se mimo kuchyně a obytné pokoje pro služebné ze 3 obytných místností, kterých se do 28. února 1934 neužívalo zcela